

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113202504
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7113202504.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO:00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, adresa pre doručovanie: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Agentúra Košice, Mäsiarska 11, 040 01 Košice, proti žalovanému: Mgr. Y., o zaplatenie 578,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 10. mája 2018, č. k. 38C/205/2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 578,28 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z tejto sumy od 26.3.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré žalovaný zaplatí do troch dní od doručenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške tejto náhrady (II).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 578,28 Eur spolu s úrokom z omeškania od 26.3.2013 do zaplatenia titulom pomernej regresnej náhrady poistného plnenia na tom skutkovom základe, že so žalovaným mal uzavretú Poistnú zmluvu (č. 69518638309) o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla s EČV: KE 295FV v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z., na základe ktorej poskytol oprávnenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. z poistnej udalosti č. 9518638309 zo dňa 10.1.2009 plnenie vo výške 2.891,38 Eur, pričom v čase poistnej udalosti žalovaný nemal zaplatené splatné poistné, v dôsledku čoho žalobkyňa za neho vyplatila škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a následne si uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu poistného plnenia vo výške 578,28 EUR. Žalovaný túto sumu ani napriek výzve (8.11.2012) neuhradil, preto si žalobkyňa uplatnila aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz z 27. februára 2013, č. k. 39Ro/14/2013-13, proti ktorému žalovaný podal odpor s odôvodnením, že nárok žalobcu je nedôvodný, hoci na svoje tvrdenia neoznačil žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozsudkom z 20. júna 2014, č. k. 38C/205/2013-49, v spojení s opravným uznesením z 11. decembra 2014, č. k. 38C/205/2013-56, zaviazal žalovaného k úhrade sumy 578,28 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z tejto sumy od 26.3.2013 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Úd prvej inštancie mal preukázané, že žalobcovi v dôsledku porušenia ustanovenia § 12 ods. 1 písm. f) zákona o povinnom zmluvnom poistení žalovaným tým, že v čase vzniku škody bol v omeškaní s platením poistného, vznikol nárok voči žalovanému, ako svojmu poistencovi na zaplatenie pomernej časti vyplateného poistného plnenia v prospech poškodeného. Predmetný

rozsudok bol na základe odvolania žalovaného uznesením odvolacieho súdu z 30. novembra 2017, č. k. 11Co/201/2016-85 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Skutkový záver súdu prvej inštancie o vzniku nároku žalobcu voči žalovanému ako svojmu poistencovi na zaplatenie pomernej časti vyplateného poistného plnenia v prospech poškodeného z dôvodu, že žalovaný v čase vzniku škody bol v omeškaní s platením poistného, nebol podľa názoru odvolacieho súdu náležite zdôvodnený, pretože výsledky vykonaného dokazovania ohľadom tejto otázky neboli vyhodnotené, iba v opise skutkového stavu súd prvej inštancie uviedol, že podľa výpisu z inkasného účtu k Poistnej zmluve č. 6545412010 žalovaný v čase dopravnej nehody 10.1.2009 bol v omeškaní so zaplatením poistného v sume 334,06 Eur za obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009. Odvolací súd konštatoval, že z uvedených údajov nie je možné zistiť, kedy žalovaný poistné za uvedené obdobie skutočne zaplatil, ak omeškanie žalovaného s platením poistného má byť relevantnou skutočnosťou pre vyhovieť žalobe.

3. Následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a na pojednávaní konanom 10. mája 2018, na ktoré boli strany sporu riadne a včas predvolané (žalobca bol prítomný, žalovaný sa z neúčasti ospravedlnil dňa 2.5.2018, avšak nepožiadal o odročenie pojednávania) v súlade s § 180 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pojednával a vo veci rozhodol v neprítomnosti žalovaného. Zo zhodných tvrdení strán sporu bolo nesporné, že medzi sebou mali uzavretú Poistnú zmluvu č. 6545412010 o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla patriaceho žalovanému, EČV: KE 295FV, za dohodnuté ročné poistné vo výške 334,06 Eur, splatné ročne k 1.1. daného roka. Nespornou je skutočnosť, že 10. januára 2009 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej žalovaný ako vodič motorového vozidla (KE 295FV) spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej bol zranený Peter Fečko, ktorý bol následne ošetrovaný v zdravotníckom zariadení. Za nepochybné považoval súd prvej inštancie tiež, že žalobkyňa za ošetrovanie poškodeného Petra Fečka zaplatila Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. z poistnej udalosti č. 9518638309 (z 10.1.2009) plnenie v zmysle 797 ods.3 OZ titulom refundácie nákladov vynaložených za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vo výške 2.891,38 Eur. Z výpisu z inkasného účtu k Poistnej zmluve č. 6545412010 mal súd prvej inštancie jednoznačne preukázané, že žalovaný mal podľa predpisu platieb poistného uhradiť poistné na obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009 najneskôr do 1.1.2009, pričom žalovaný toto poistné uhradil až dňa 30.1.2009. Dňa 10.1.2009, kedy došlo k dopravnej nehode, teda nemal uhradené poistné na obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009. Žalobkyňa listami zo dňa 20.6.2012, 19.7.2012 a 8.11.2012 vyzvala žalovaného k zaplateniu pomernej časti sumy, ktorú vyplatila poškodenému vo výške 20% z celkového poskytnutého plnenia (2.891,38 Eur), t.j. v sume 578,28 Eur do 15 dní od doručenia výzvy, čo žalovaný dobrovoľne neurobil. Žalovaný sa v spore bránil tvrdením, že právny titul na plnenie neexistuje a že nevidí dôvod na zaplatenie tejto sumy kvôli poisteniu žalobcovi. Svoje tvrdenia však žalovaný ničím právne, ani skutkovo relevantným tvrdením nepodložil a žiadnym dôkazom nepodporil. Preto súd prvej inštancie jeho tvrdenia považuje za nepreukázané. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 788 ods. 1, § 796 ods. 1, § 822, § 823, § 813 ods.1 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ako aj ust. § 4 ods. 1, § 4 ods. 2, písm. b), § 12 ods.1 písm. f) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom od 01.04.2007 do 31.01.2009, t.j. v čase vzniku PU, ďalej v texte len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“) a dospel opätovne k záveru, že nárok žalobcu je preukázaný kumulatívnym splnením predpokladov uvedených v ustanovení § 12 ods.1 písm. f) zákona o povinnom zmluvnom poistení, nakoľko žalobca, ako poisťovateľ dňa 19.6.2012 (Exkaso-prehľad, čl. 36 spisu) vyplatil za žalovaného plnenie vo výške 2.891,38 Eur (vyčíslenie nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, čl. 35 spisu) v prospech VZP (titulom regresu za zdravotné ošetrovanie poškodeného Petra Fečka) z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou jeho motorového vozidla, a dňa 10.1.2009, t.j. v čase vzniku poistnej udalosti (uznesenie 23Tov/2/2012-482, čl. 30 spisu) bol žalovaný v omeškaní s platením poistného za obdobie od 1.1.2009 do 30.1.2009, ktoré bolo splatné dňa 1.1.2009 (výpis z inkasného účtu žalovaného, čl. 29 spisu). Tieto okolnosti prípadu založili nárok žalobkyne proti žalovanému v zmysle § 12 ods. 1 písm. f) zákona č. 381/2001 Z. z.. Žalobkyňa si pre prípady náhrady poistného plnenia vypracovala vlastnú metodiku postupu, v zmysle ktorej od poisteného žalovaného žiada len 20 % podiel z poskytnutého plnenia za žalovaného. Zdôraznil, že predmetný nárok nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil; ide o osobitný (originálny) nárok poisťovateľa vyplývajúci z poistného vzťahu založeného poistnou zmluvou (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 Cdo 326/2009). Preto súd prvej inštancie uznal nárok žalobcu v celom rozsahu za dôvodný, žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 578,28 Eur titulom regresnej náhrady poistného plnenia, ktorú za neho žalobkyňa vyplatila poškodenému z dôvodu ním spôsobenej škody spôsobenej prevádzkou motorového

vozidla. Zároveň žalobkyni priznal úrok z omeškania v súlade s ust. § 517 Občianskeho zákonníka vo výške vyplývajúcej z § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 586/2008 Z. z. (z 26. novembra 2008), ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, od času ako ho požadoval žalobca, t.j. odo dňa nasledujúceho po účinnom doručení žaloby žalovanému prostredníctvom súdu (dňa 25.3.2013), t.j. od 26.3.2013. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z plného úspechu žalobkyne v spore.

4. Rozsudok napadol odvolaním žalovaný, ktorý navrhol rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie. Formálne uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d) až h) CSP. Súdu prvej inštancie vytyka, že po vrátení veci z krajského súdu rozhodol vo veci bez doplnenia dokazovania a nových zistených skutočností. Postačilo mu vyjadrenie žalobcu, ktoré bolo totožné so žalobou. Už pri prvom rozhodnutí súd nepovažoval za potrebné vypočítať žalovaného k predmetnej žalobe a po vrátení veci súd opätovne ani nemal za potrebné predvolať žalovaného k vyjadreniu sa k žalobe a postačilo mu formálne upovedomiť o pojednávaní iba právneho zástupcu žalovaného, pričom na tomto pojednávaní sa tento nezúčastnil a zúčastnil sa prvýkrát žalobca. Odvolanie odôvodňuje aj tým, že súdom nebolo žalovanému umožnené sa vyjadriť ku skutku - predmetu žaloby, pretože vec bola najprv nesprávne rozhodnutá bez prítomnosti žalovaného na pojednávaní a po vrátení veci sa už žalovaný nemohol k danej veci vyjadriť a preto súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne vyhodnotil právny stav veci. Uvádžam, že k žalobe sa od začiatku konania nevyjadril, nie z vlastnej viny, preto súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému ako strane aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. A následne z toho vyplynulo, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov (niektoré dôkazy vykonané neboli) k nesprávnym skutkovým zisteniam, z čoho aj vychádza nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal aj na ďalšie súdne konania so žalobcom ohľadne jednej a tej istej poisťnej udalosti a rôznych nárokov, ktoré majú priamy súvis s prejednávanou vecou a sú v rôznych štádiách konania na Okresnom súde Košice I, resp. krajskom súde, pod sp. zn. 24C/399/2013 a 13C/116/2013. Tieto súd vôbec nebral do úvahy, a ani nemohol, keď mu to nikto nemohol oznámiť. Na základe nespokojnosti v danej veci ma už nebude zastupovať JUDr. Rudolf Manik, nakoľko ani on od žalovaného nedostal súhlas na konanie pojednávania v neprítomnosti žalovaného, a ani jeho neprítomnosti, a vedel, že všetkými potrebnými skutočnosťami v danej veci disponuje žalovaný, a nie on. A v neposlednom rade žalovanému nebolo umožnené žiadať súd o splátky z rodinných finančných dôvodov. Súd dospel k rozhodnutiu len na základe návrhov žalobcu bez predloženia dôkazov žalovaného, čo považuje za porušenie procesných práv žalovaného v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5. Žalobkyňa v súvislosti s odvolaním žalovaného namietala (č. I. 150 spisu), že právnomu zástupcovi žalovaného bol napadnutý rozsudok doručený dňa 02.06.2018, pričom žalovaný podal odvolanie voči rozsudku dňa 19.06.2018 v elektronickej forme bez zaručeného elektronického podpisu, ktoré následne v zákonom stanovenej 10 dňovej lehote doplnil písomným podaním dňa 26.06.2018. V zmysle ust. § 121 ods. 5 CSP a na základe uvedených skutkových okolností má žalobca za preukázané, že lehota na podanie odvolania voči rozsudku nebola zachovaná a teda žalovaný podal odvolanie voči rozsudku po lehote.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

7. Úvodom k námietke žalobkyne, že žalovaný podal odvolanie proti rozsudku po zákonom stanovenej lehote odvolací súd uvádza, že z podania žalobcu na č. I. 132 spisu nepochybne vyplýva, že odvolanie bolo na súde prvej inštancie podané elektronicke 18. júna 2018, teda v posledný deň zákonnej lehoty na podanie odvolania, preto bolo odvolanie žalobcu podané včas.

8. V odvolaní žalovaným formálne citovaný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) a e) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, a tak podľa posúdenia

odvolacieho súdu neboli tieto ďalšie odvolacie dôvody odvolateľom materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnené.

9. Pokiaľ ide o odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd uvádza, že tento je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv, a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (viď komentár autorov Edmund Horváth a Andrea Andrášiová k Civilnému sporovému poriadku). O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody (viď komentár autorov Števec, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol. k Civilnému sporovému poriadku).

10. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

11. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

12. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom nie sú dôvodné.

14. Odvolací súd sa stotožňuje aj so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, § 194 a § 205 CSP .

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Predmetná právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP bola základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu aj s poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré v tejto konkrétnej veci reaguje aj na podstatnú časť odvolacích námietok. Len pre zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva:

17. Podľa ust. § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je novum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu.

18. Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. V citovanom ust. § 366 CSP je vyjadrený systém neúplnej apelácie odvolacieho konania, podstata ktorého spočíva v zásadnej nemožnosti prihliadať v odvolacom konaní na odvolaciu námietku, založenú na uplatnení takého prostriedku procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorá nebola uplatnená už pred súdom prvej inštancie, a to až na taxatívne stanovené výnimky - skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.

20. Posudzovaná vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

21. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

22. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009.

23. Z obsahu spisu podľa zistenia odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný tvrdenia žalobcu v žalobe nepoprel a žiaden dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil. V súvislosti s tým odvolací súd jedným dychom dodáva, že strana sporu svoje tvrdenia a prípadné návrhy na vykonanie dôkazu realizuje predovšetkým v písomných podaniach. Výsluch strany sporu slúži na objasnenie, resp. preukázanie tvrdených skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, ale len za podmienky, že ich nie je možné preukázať inak - napr. výsluchom svedka alebo listinou. Zmena oproti úprave § 131 zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (platný a účinný do 30. júna 2016) spočíva najmä v tom, že súd môže nariadiť výsluch strany len na návrh. Pri rozhodovaní o nariadení výsluchu musí vziať do úvahy, či preukazované skutočnosti možno dokázať aj inak. V prípade, že súd rozhodne vykonať výsluch strany, stranu na pojednávanie predvolá. Súd nepredvoláva stranu sporu na pojednávanie vždy - ak má strana zvoleného zástupcu na celé konanie, predvoláva sa na pojednávania len zástupca (§ 178 CSP).

24. V nadväznosti na vyššie uvedené podľa posúdenia odvolacieho súdu odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vypočuť žalovaného k predmetnej žalobe ani po vrátení veci odvolacím súdom a že mu nebolo umožnené sa vyjadriť ku skutku, nemôže obstáť.

25. Žalovaný ani v odvolacom konaní na svoje tvrdenia žiadne dôkazy nepredložil, ale odvolací súd akcentuje, že by na ne so zreteľom na všetky okolnosti i tak nemohol prihliadať v zmysle ust. § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní). Námietky uvedené v odvolaní nie sú z uvedených dôvodov spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, a to v jeho výroku vo veci samej i v závislom výroku o trovách konania, majúcim správny základ v plnom procesnom úspechu žalobkyne v spore.

27. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. V odvolacom konaní mal žalobca plný procesný úspech, avšak náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania ani nevyplýva, preto odvolací súd rozhodol, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).